

1.
2.
3.
39,
49
5
6
7
8
9
10
11



1683.

1. Becker, Gernsey Ehrenrich : De officio hominis circa
aggressores.
2. Hennisch, Joh. Fridericus : De moralitate ablationis
in alienae
3. Wagensetius, Joh. Christophorus : De re monetali veterum Romanorum.
- 3^a, 6^a Illigius, Galkapp. Nicolaus : De j^udicium circa fortu-
rum excedentium emenda. 3 Sept. 1683, 1716 - 1746.
4. Melchius, Joh. Henricus : De sportulis . . .
2 Sept. 1683 - 1716.
5. Mylius, Ruden : De remediis subsidiariis
6. Philippus, Fridericus : De juramento judiciali.
- 7^a, 6^a Philippus, Fridericus : De subtelis templorum . . .
3 Sept. 1683, 1711 - 1724.
8. Philippus, Fridericus : De nominatione auctoris
9. Philippus, Fridericus : De demonstratione
10. Romanus, Casp. Theoph. : De pedagio
11. Thomarius, Christianus : De prioritatem ac posterioritate
temporis dubia atque incerta.

1683 ;

513 ;

12. Thomassin, Christianus : De jure eorum calores. . .
2 Exempl.

14. Weber, Innocentius : De potestate ante lapsum.

[Faint handwritten text, possibly bleed-through from the reverse side of the page]



XV. 1

10.

O

N

Ac

M.

P. 62.



14

1098.

1683, 2

DISPUTATIO MORALIS
De
MORALITATE
ABLATIONIS
REI ALIENÆ

Tempore Necesfitatis,

P 446

Quam
Inclutæ Facultatis Philosophicæ

in
ALMA LIPSIENSI

Consensu,

P R Æ S I D E

M. JOH. FRIDERICO *Heunisch* /
Svinfurtensi,

PUBLICÆ ERUDITORUM DISQVIGATIONI
fistit,

GABRIEL *Kehler* /
Gedanensis.

Ad d. X. Novembr. A. O. R. M. DC. LXXXIII.

L I P S I Æ,
Typis CHRISTIANI GÖTZL.



54

Ho. Magnif. H. S. Alberti

192



1099.



B. C. D.

§. I.



Necessitatem lege carere, omnium vox est, licet non omnes, quænam & quanta intelligatur necessitas, intelligant. Hinc tot vexatissimæ de Moralitate actionis tempore necessitatis commissæ quæstiones, quæ omnes aliquo modo huic fundamento inniti videntur.

Nobis unicam liceat in præsentiarum in materiam publicæ disquisitionis proponere, & quidem thesibus, quantum fieri poterit paucissimis, eam scilicet, quæ de ablatione rei alienæ invito Domino agitur. Licet verò quæstio dupliciter à Moralistis formari soleat, videlicet (1.) utrum liceat in extrema, & (2.) utrum in gravi tantum necessitate res alienas invito Domino eripere; nobis tamen de priori potissimum Sermo erit, cum nulli dubitemus, quin ea jam jam sit sufficiens exercitii disputatorii materia, cui hinc unice studemus.

§. 2.

Differentiam autem extremæ atque gravis necessitatis Barthol. Mastrius de Meldula Theol. Moral. Disp. IX. q. 1. art. 2. §. 20. ita exprimit, ut gravis dicatur, quam quis patitur ob carentiam eorum, quæ ad suum statum conservandum necessaria sunt, extrema verò, quam quis patitur, non habens omnino necessaria ad sustentationem & victum cum periculo vitæ & gravis morbi. Hanc extremam necessitatem id necessarium dicit Maximè Reverend. Dn. D. Alberti Compend. J. N. p. I. c. 6. p. 115. seq.

A 2

quod



quod suscipitur, ubi nulla alia suppetunt. Licet verò sint, qui cum *B. Meisnero Phil. Sobr. part. III. Sect. 1. c. 6. q. 2. f. m. 289.* arbitrentur, necessitatem istiusmodi extremam potius fingi, quam dari, quin tamen illa evenire queat, non dubitamus, vide quæ in hanc rem disputat *Excell. Dn. D. Thomafius Not. ad Exerc. Strauch. f. 213.* Quis enim dubitat, quò minus tempore belli vel pestis eò quis adigi possit, ut neque precibus, neque laboribus, quò vitam sustentet, acquirere queat, quod utique extrema erit necessitas. Non tamen omnis necessitas, quæ periculum vitæ atque gravis alicujus morbi infert, pro extrema statim erit æstimanda. Quamdiu enim spes adhuc rationalis melioris fortunæ alia apparet, tamdiu extrema nondum adest necessitas, neque medium extra casum necessitatis illicitum, licitè adhiberi potest, ubi spes in alio vitæ remedio rationaliter ponitur; Ast hæc ubi evanescit, extrema fit necessitas. Ita sæpiùs adest periculum vitæ, quod tamen non omnem in medicamentis fiduciam excludit. Quare à præsentia periculi vitæ ad præsentiam extremæ necessitatis N. V. C. Aliter tamen censendum, si infirmitas immineat incurabilis, vid. *Sayr. Thef. Cas. Consc. l. IX. c. 14. n. 18.*

§. 3.

Illam tamen extrema licet necessitas nunquam tanta erit, ut ipsam legem vel moralem vel positivam immutare queat, sed mutat tantum actionem, quæ est circa legem, i. e. facit ut actio, quæ extra casum necessitatis commissa contra legem fuisset, in illo ipsi non adversetur, vide *Dn. D. Alberti l. c. pag. 27.* Omnis enim lex non includit id, quod ille, cui lex fertur, non potest præstare eo tempore, quo ipsi Lex lata fuit, conf. *Magnif. Dn. D. Scherzerum, Patronum nostrum etatè devenerandum, System. Loc. IX. f. 262. & Calixti Theol. Moral. f. 69.* cum finis illius sit præstatio, ast illam ab impotente frustra exegeris. Quis verò Legislatores fatebitur, legem suam [nisi per accidens] esse frustraneam? adde, quod quicquid extremè necessarium est, illud à nemine possit immutari, & consequenter illius immutatio etiam lege non fuit præcepta. Id quod de lege positi-
va

2100.
va facile patet, quorsum refert *Dn. Pufendorf. l. 2. c. 6. §. 2.* locum
Matth. XII. 24. cum enim illa necessitati hominis subvenire,
omnibus viribus intendat, non video, quomodo id quod uni-
cum superest declinandæ necessitatis medium improbet. Sed
quid de lege morali censendum? Scilicet videtur hinc distin-
guendum cum *Celeberr. Dn. Pufendorf. l. c. f. 238.* inter præce-
pta illius affirmativa, quæ quia ad exercitium actûs præsup-
ponunt occasionem, materiam & facultatem, exceptionem ex-
tremæ necessitatis admittunt, & negativa, quæ non item.

§. 4.

Cæterum cum omnis actio physica ut physica spectata
moraliter sit indifferens, patet quod moralitas ipsi adveniat à
circumstantia aliqua morali. Illa autem vel est inseparabilis,
vel separabilis, sicut e. g. locutio contra DEUM, licet ut actio
physica considerata foret indifferens, tamen quia habet con-
junctam circumstantiam moralem inseparabilem, actio dicitur
naturâ mala, quæque nullo tempore, & per nullam circum-
stantiam licita fieri potest. conf. *B. Hülfemann. Extens. Breviar.
cap. 4. num. X.* atque *Magnificum nostrum Præceptorem, Dn. D.
Scherzerum loc. cit. fol. 133.* Quis enim dixerit, actionem inse-
parabilis à *τῆς ἑτέρας*, per novam accedentem circumstantiam
separabilem in licitam posse mutari? Unde de his actionibus
rectè dico, hæc actio ut talis est contra DEI immutabilem at-
que sanctissimam justitiam, e. g. locutio contra DEUM ut est
locutio contra DEUM adversatur Legi Naturæ, abnegatio
DEI ut talis, perjurium ut tale illi contrariatur. Aliæ verò
cum ut actiones physicæ spectatæ, moraliter quoque sint in-
differentes, fiunt morales per circumstantiam aliquam separa-
bilem, sicut e. g. occisio hominis ut occisio hominis moraliter,
nec bona est, nec mala. Dico separabilem, cum tales actiones
neque semper bonæ neque semper malæ sint, unde de his di-
cere non possum, actio hæc ut talis est contra Legem Naturæ,
quia quod de actione reduplicativè prædicatur, id ipsi semper
competit. Hinc patet, quod tales actiones tempore extremæ
necessitatis moraliter licitæ sint atque concessæ. Ratio est, quia

A 3

ex se

ex se nullam ἀνάγκην habent, neque aliquam à conjuncta illa
circumstantia, extrema scilicet necessitate, accipiunt, ita abscisio
membri alicujus ut talis est indifferens, neque ut talis contra
Legem Naturæ esse dici potest, cum aliàs nunquam licitè pos-
set concedi, E. tempore extremæ necessitatis moraliter adeo
non est mala, ut infectus ad illam potius sit obligatus. Præ-
stat enim ut pereat unum aliquod membrum corporis, quam
ut totus homo intereat, sicut præstat ut pereat unum societa-
tis membrum, quam ut unitas & tota societas. Ita licita est
defensio sui ipsius, etiam quæ fit cum alterius interitu, tempo-
re necessitatis extremæ, quia alterum occidere, non est ut tale
malum aut contra Jus Naturæ, circumstantia verò, cum qua
illa actio est conjuncta, similiter nullam arguit vel involvit,
ἀνάγκην, E. colligo, ipsa occisio alterius tempore necessitatis fa-
cta, non est mala, nisi aliunde vitiosa accedat affectio.

§. 5.

Et ex his, ut ad scopum nostrum propius accedamus, a-
liquo modo videretur judicium fieri posse de ablatione rei alie-
næ invito Domino tempore extremæ necessitatis facta. Gro-
tius quidem *de J. B. & P. lib. 1. c. 2. §. 6.* cum suis negat bona
fortunæ in tali casu aliena esse censenda. Putat enim tunc re-
viviscere jus illud pristinum rebus utendi, tanquam si com-
munes mansissent. Verum quæ difficultates illam argumen-
tationem premant, vide *ap. Dn. Ziegler. not. ad Grot. f. 231. ut &*
Dn. Ostandr. in Grot. ad lib. 11. c. 2. f. 672. Amesius de Conscient. lib.
V. c. 50. f. 418. ita ratiocinatur: quod istiusmodi ablatio licita
sit atque concessa, patet ex Jure Naturali, divisione rerum an-
ticipiore & superiore, quod jure humano, quo facta est divisio
rerum, non potuit abrogari, quod idem urget *Sayr. Clav. Reg.*
Sac. 1. IX. c. XIV. n. 18. Ratio affertur, quia alioquin rerum
communium divisio, jure gentium introducta, iniqua foret,
nisi ea tacitâ conditione facta esset, ut tamen in extrema neces-
sitate omnia communia essent, id est, cuilibet integrum ma-
neret jus naturale ad accipiendum vel usurpandum, quibus
extremè indiget, verba fuerunt *Laymanni Theol. Mor. lib. III.*
tr. III.

tr. III. part. 1. c. 1. q. 4. n. 7. Dn. Kulpis. Colleg. Grot. f. 30. putat,
deficere rationem furti genericam, cum non adfit fraudulenta
contrectatio, nec dolus, quem tamen adesse vult Dn. Ziegler. l.
c. f. 231. cujus rationes examinat Pufendorf. l. c. Alii denique
aliter id probare fatagunt, conf. Ferdin. de Castro Palao Opp. Mo-
ral. part. 1. tr. 6. Diss. 2. punct. 9. atque Trullenb. Opp. Moral. Tom.
I. lib. 7. c. 5. dub. 6.

§. 6.

Et quod illa actio licita sit, probatur, quia quæcunque
ut talis non adversatur sanctissimæ DEI justitiæ, atque legi i-
psius immutabili, illa urgente extremâ necessitate moraliter &
in foro morali licita est censenda, ex disputatis superius. Quod
enim tales actiones possint diversimodè moraliter mutari, pro-
ut diversis subjectæ sunt circumstantiis, nemo inficiabitur; ;
Substantiali enim bonitate destituuntur, accidentalibus autem à
circumstantiis separabilibus fit potissimum, vid. Strimes. Praxio-
log. f. 227. [quæstionem scholasticam, an detur etiam moralitas
ab objecto, nunc mittimus, vid. Eustach. Ethic. part. 3. tr. 1. Diss. 1.
q. 6.] Maximè autem mutabuntur à maximè urgente circum-
stantiâ, quâ nulla extremâ necessitate major esse potest. Mi-
norem vix aliquis inficiabitur, modò consideret, quod e. g.
furioso Domino invito res aliena licitè possit eripi. E. ereptio
rei alienæ invito Domino ut sic spectata, non repugnat legi
Divinæ immutabili: Inquis, eripitur furioso licitè, quia scil.
(1.) magis malum evitatur, & (2.) ipsa societas conservatur,
quia membrum societatis per id conservatur. Resp. E. (1.) e-
reptio rei alienæ invito Domino ut talis non adversatur legi
Divinæ immutabili, quia non semper adversatur, sed illicita
fit ob illicitam supervenientem circumstantiam separabilem.
(2.) E. & hic licitè eripitur, quia per id evitatur magis malum,
spoliatio membri alicujus societatis, cujus multa adhuc in
Remp. potuissent extare officia, adeoq; (3.) ipsa societas serva-
tur, quia membrum societatis conservatur.

§. 7.

Et quæso, cur ex disputatis superius atque concessis Mo-
ralista-

2101.

ralistarum, licet alteri vitam eripere, ut mea conservetur, cum tamen non sit licitum alteri invito aliquid de bonis fortunæ subtrahere, ut vita membri alicujus societatis conservetur? Anne in vasor, cui vita eripitur, consentit? Nonne vita [res aliena] & quidem pretiosissima ipsi invito eripitur? E. ad minimum colligo: Ereptio rei alienæ invito Domino, ut sic, non est mala, quia aliquando bona est & licita. Inquis: Invasor consentit antecedenter, quia consentit in id, invasionem alterius, ex quo sequitur mors certissima. E. non est omnimodè invitus. Resp. Ille, cui res aliena hoc tempore eripitur, consentit [si bonus sit] antecedenter, quia consentit in conservationem Societatis, & illius Membrorum in extrema quoque necessitate, quantum fieri potest, non impediendam. E. consentit etiam in medium illius, quale ob extremam necessitatem aliud esse non potest, E. non est omnimodè invitus. Consentit etiam [si sit rationalis] consequenter. E. gr. si quis tempore pestis se in peregrinam terram recipiat, relictis adscititiis quibusdam domûs suæ inhabitatoribus, qui urgente extremâ fame aliquid de absentis bonis in suum usum converterent, quibus se vitamque suam tuerentur, an tu Domine non consenties consequenter, i. e. postquam factum tibi innotuit? Inquis: aliud est Dominus invitus, aliud inscius. Resp. ast ignorantia est principium inviti, E. invito, qui est inscius, est invitus, licet hoc non vice versâ procedat, quia consensus præsupponit scientiam, E. ubi non est scientia, ibi non est consensus, ubi non est consensus, ibi est virtualis dissensus. Sed breviter distingv. inter esse invitum positivè & negativè; Illud (1.) ponit scientiam, (2.) negat consensum. Hoc negat (1.) scientiam, (2.) etiam consensum. Inquis: Probabile esse Dominum in istiusmodi casu consensurum, quod possit sufficere. Resp. Semper in extrema necessitate hoc esse debet probabile, quia in bonum virum non cadit suspicio, ast boni viri nomen neutiquam merentur, qui bonis suis illud, quod est optimum in illo, cui maximè obligantur, non succurrunt. Illa, quæ boni viri bona sunt, partim tantum sibi, partim verò etiam Reipubl. illiusque

illiusq; membris debentur, ut rectè Cicero L. 1. de Offic. Qui ergo pro bono viro vult haberi, illi res aliena tempore necessitatis licitè subtrahitur. Aft omnes pro viris bonis tempore necessitatis sunt habendi, neqve temerè aliquis titulo hoc splendidissimo privandus. E. in omnibus probabilis adest consensus, adeoque res licitè subtrahitur. Inquis, tenetur ille, qui necessitate extremâ affligitur, Dominum rogare? Resp. quid si non adfit? quid si periculum in morâ? quid si privatis quibusdam affectibus versus nos agitetur? vid. Sayr. l. c. n. 19. Inquis: si nobis malè vult. E. ne utiqvam in actum consentiet. Resp. consentiet (rationaliter) in actum, licet non consentiat in personam agentem.

§. 8.

Verùm ne hæc nimis crudè & sine omni limitatione accipiantur, considerandus est 1.) auferens, quis ille sit, ratione, generationis, an nobilis vel ignobilis, ubi alii putant, ignobilem teneri, ut Dominum roget, non verò qui nobili profapiâ est oriundus, de quo vid. ap. Meldul. ratione dispositionis, an sanus vel ægrotus, si sanus atqve corpore robustus, nondum extrema adest necessitas, unde nec illâ se tueri poterit, vid. Ziegler. l. c. & B. Meisnerus l. c. f. m. 289. Sed quid si adfit evidentissimum periculum sanitatem amittendi, quod omnem aliam evadendi spem excludat? hîc profectò non video, cur non conservandum bonum societati magis conducens, & auferendum, quod ipsi minus prodest, vel etiam non obest, cur non conservandum irrecuperabile, vel difficulter recuperabile, licet auferatur bonum facillimè recuperabile, imprimis cum Dominus rationaliter consentire præsumendus sit ex disputatis. Si verò sanitas jam jam detrimentum passa sit, eò magis etiam auferenti id erit licitum, quo ab omni in aliis spe est remotior, morti verò tanquam malo omnium maximo propior. Ratione necessitatis illatæ occasionis, an sponte se in illam quis conjecerit; si spontè se in illam præcipitaverit, malè re alienâ se inde liberabit. Qui enim consentit in media extremam necessitatem inferentia, consentiat etiam in ipsam necessitatem

B

& mala,

& mala, quæ illam insequuntur: quare hîc distingv. inter necessitatem, quam impedire potuimus & debuimus, quæ te non excusabit, & quam impedire non potuimus, non de illa, sed de ista thesis est intelligenda. Ratione Conscientiæ, an habeat, Conscientiam rectam, erroneam, dubiam vel probabilem. Si enim quis in Conscientia de ἀνάγκη hujus actûs convictus, illum tamen susciperet, is utiq; peccaret, & quidem indispensabiliter, vid. *Horneji Phil. Moral. lib. III. c. 4. n. 3.* non item peccabit, si in Conscientia rationaliter persuasus fuerit, istiusmodi actionem esse licitam: quòd enim istiusmodi Conscientia non erronea sed recta fit, ex hæctenus disputatis per se patescit. Ratione intentionis, an per id intendat bonum tantum privatum an simul publicum. An idem aliis in extrema necessitate sit præstiturus. Hûc refertur à quibusdam animus ablatum restituendi cupidus, de quo tamen alibi.

§. 9.

Ipsam verò rem ablatam quod attinet, videndum, an illa sensibiliter major sit, quàm quæ ad declinandam illam necessitatem sufficit, vel non. Si illud, auferens utiqve peccare videtur, quia plus accipit, quàm necessitas poscit. Quare cum ablationem superflui neq; necessitate neqve aliâ ratione possit defendere, malè illud atqve illicitè erit ablatum.

§. 10.

Nec obstat, quod urgent, qui in contrarium tendunt. 1.) Generalis Lex est: Non facies furtum. Resp. Sed talis actio non est furtum. vid. *Dn. Kulpif. l. c.* 2.) Est Ablatio rei alienæ. Resp. sed non furtiva. 3.) non potest ullo necessitatis prætextu talis ablatio excusari, quia illa necessitas fingitur. Resp. illa, cujus necessitas fingitur, non potest excusari. 4.) Pauper vel valet & ambulare potest, vel non, si illud, non est extrema necessitas. Resp. est extrema, quia nullum aliud suppetit medium vitæ conservandæ. 5.) laborare potest. Resp. non autem statim labor vitam sustentare, ut si tempore pestis fit, inclusus. 6.) ad minimum Eleemosynas ab aliis colligere potest. Resp. quamdiu ab aliis potest eleemosynas colligere, non-

1103.

nondum adest extrema necessitas, quid verò si alii non adsint?
7.) adest Magistratum, qui illum debet juvare. Resp. qui si non
adsit? quid si quod debet exsequi non velit? 8.) Si non potest
ambulare, etiam rem alienam auferre non potest. Resp. esto
non potest, id tamen licet. 9.) Si tamen daretur maximè ex-
trema necessitas, magis tamen sibi suæq; Conscientiæ consu-
leret pauper, si moreretur potius in egestate à DEO immissa,
quàm si manus extenderet contra præceptum Dei. Resp. non
magis sibi consulit, qui se morti tradit sine necessitate urgen-
te, adeoq; nec Conscientiæ, quia officia, quæ societati præstare
potuisset, intermittit. conf. *omniò Sayr. l. c. n. 20.* Ad probatio-
nem resp. per instantiam, Morbus est à Deo immissus. E. non
licet adhibere media. Inquis, hæc non sunt licita. Resp. proba,
Dicis, quia sunt contra præceptum Dei. Resp. nego, quia non
est actio furtiva. In quam sententiam vide consentientes
*Grot. l. c. Dn. Pufendorf. l. c. Exc. Dn. D. Thomafium l. c. Dn. Kulpif.
l. c. Slevogt. Disp. Acad. f. 778. Ames. l. c. ex Scholasticis Thomam 22da.
quæst. 66. art. 7. Greg. de Valent. Tom. III. Disp. 5. quæst. 10. punct. 5.
Meldul. l. c. Castro de Palao l. c. Sayr. l. c. n. 18. & ex illo Trullenb.
Opp. Mor. Tom. 1. l. 7. c. 5. dub. 6. Laymann. l. c. & quos ferè non in-
ter Scholasticos?*

§. II.

Verùm majus hîc dubium suboritur, an scilicet is, qui extre-
mam istiusmodi patitur necessitatem, possit illum, cui res au-
fertur, occidere, si aliter illa eripi non queat? Pro affirmativa
certè argumenta ponuntur non contemnenda. Ita *Sayrus l. c. f.
607.* Si non pavisti, occidisti, & consequenter poterit sic indigens
jus suum per vim contra resistantem tueri, & sibi ad vitam ne-
cessaria jure suo per vim quoq; si aliter ea habere nequeat, acci-
pere. Consentiant *Meldula, Trullenb. &c.* Equidem, defensio-
nem sui ipsius jure Naturæ esse concessam, in confesso est, ser-
vato tamen moderamine inculpatæ tutelæ. Ast talis, qui sine
urgente necessitate ex parte sui, id mihi denegat, quod est uni-
cum conservandæ vitæ meæ remedium, quodq; denegare jure
prohibetur, is æquè me interficit, ac si manu suâ me interemis-

B 2 set,

set, cur igitur non liceat eodem jure contra hanc causam mor-
tis meæ moralē me defendere, atq; contra physicam id est con-
cessum? Neq; differentia hīc observatur in occisione, æqvè e-
nim verè talis per resistantiam me occidit, ac alter per positivū
influxum physicum. Inquis, hic occidit positivè, ille tantum
privativè. Resp. quid tūm? Uterq; verè occidit. Quinimò per
instant. Si quis latronum te offenderet, atqve merè privativè
mortem tibi infallibilem minaretur, an hīc defensio sui ipsius
non locum haberet, & tamen occisio esset privativa? Neq; dif-
ferentia observatur in animo occidendi, qvi in utroq; est extre-
mè malitiosus. Unde nec dici potest, quòd hic innoxens occida-
tur. Accedit quòd ipsa Scriptura istiusmodi extremè morosos
occisores dicat, cur non ut occisores judicandi? Inquis, adeat
Magistratum. Resp. quid si non adfit? ut si iter cum altero in-
gressus, labia præ siti faucibus tibi hæreant, ita ut certò atq; in-
fallibiliter periturum te prævideas, cū tamen alteri aliquot
repletæ vino lagenæ restent? Non tamen inficior, dubia hīc ab
aliis moveri longè gravissima. vid. *Magnif. Dn. D. Ziegler. l. c. f.*
232. quæ etiam nos movent, ut malimus hīc ad pedes nostrorū
Gamalielum confugere, quàm aliquid ad dact̄er affirmare. Et
quamvis libenter fateamur, causam mōralem minus puniri,
quàm physicam, sicut qvi per bovem aliquem occidit, pro illo
pretium licebat ponere redemptionis, *Exod. 21. 30.* cū contrā si
quis propriā manu aliquem occidat, pretium pro illo ponere
non liceat, *Num. 35. 36.* magna tamen nobis dubia superesse non
inviti concedimus. §. 12.

Et hæc quidem de ablatione rei alienæ invito Domino tem-
pore extremæ necessitatis factā, quantum ad materiam publi-
cæ disquisitionis sufficiant. An verò idem sit censendum de
qualibet gravi necessitate, quod *Vasquez, Lessius, Navarrus &*
Trullenb. assumunt, vel non, quæ communis ferè Moralista-
rum est sententia, ut &, an, quid, & quantum auferens restitu-
ere teneatur, alii temporari reservamus. Cæterum uti quemli-
bet facilè hīc suo sensu abundare permittimus, ita idem quoq;
ab aliis nobis pollicemur. Malevolorum verò, quis quæso tan-
tæ animi foret impotentia, ut oblationibus iniquis
moveatur.

ULB Halle
005 870 828

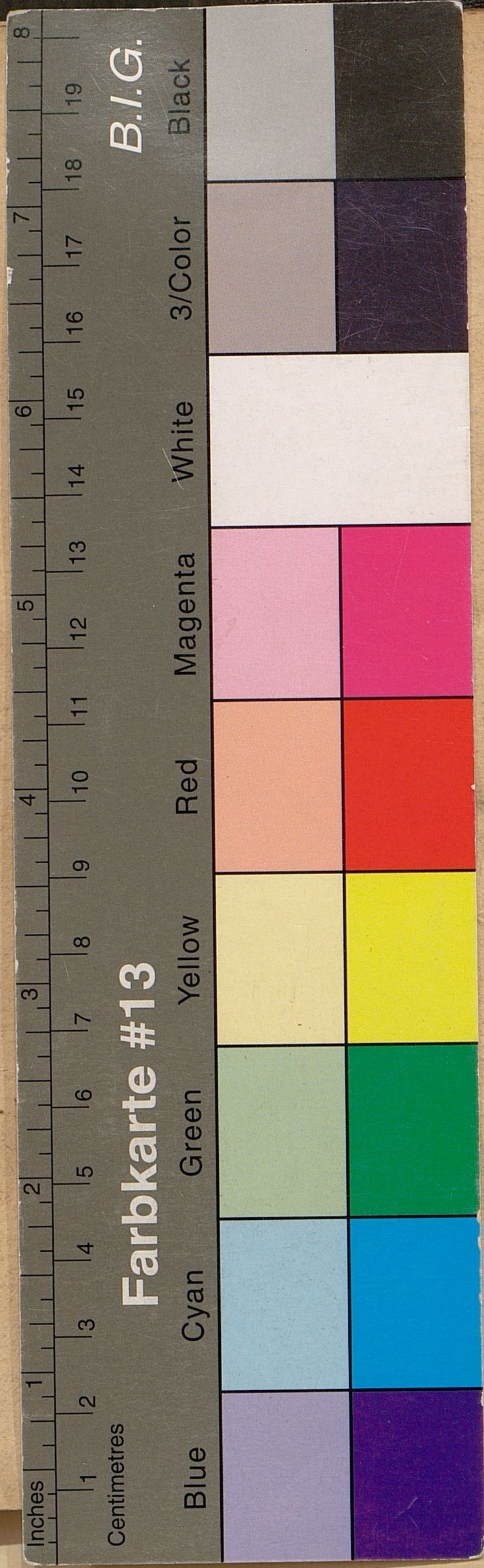
3



1077







14

1683, 2
1098.

DISPUTATIO MORALIS
De
MORALITATE
ABLATIONIS

REI ALIENÆ
Tempore Necesfitatis,

P 446

Quam
Inclutæ Facultatis Philosophicæ

in
ALMA LIPSIENSI

Consensu,

PRÆSIDE

M. JOH. FRIDERICO *Deunisch*
Svinfurtensi,

PUBLICÆ ERUDITORUM DISQUISITIONI
sistit,

GABRIEL Rehler/
Gedanensis.

Ad d. X. Novembr. A. O. R. M. DC. LXXXIII.

LIPSIÆ,
Typis CHRISTIANI GÖTZL.



192

54

Ho. Magnif. L. S. Alberti
M. P.

